

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji tog suda Ani Poljanić, u pravnoj stvari tužitelja Jelene Di Ceglie, OIB 28562290374, Obuljenska 6, Dubrovnik, koju zastupa punomoćnica Nataša Đurović Đanović, odvjetnica u Dubrovniku, protiv tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d., OIB 23057039320, Jadranski trg 3a, Rijeka, kojeg zastupa punomoćnica Dora Hanžeković Žuža, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice i odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 29. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženici u roku od 15 dana isplatiti tužiteljici iznos od 3.257,07 EUR sa zateznom kamatom koja teče na iznos od

- 41,30 EUR od 25. rujna 2010.,
- 63,35 EUR od 16. listopada 2010.,
- 65,72 EUR od 28. studenog 2010.,
- 82,59 EUR od 18. prosinca 2010.,
- 79,95 EUR od 14. travnja 2011.,
- 79,95 EUR od 14. travnja 2011.,
- 79,95 EUR od 14. travnja 2011.,
- 79,95 EUR od 14. travnja 2011.,
- 151,72 EUR od 10. kolovoza 2011.,
- 151,72 EUR od 10. kolovoza 2011.,
- 151,72 EUR od 10. kolovoza 2011.,
- 151,72 EUR od 10. kolovoza 2011.,
- 119,10 EUR od 5. listopada 2011.,
- 119,10 EUR od 5. listopada 2011.,
- 117,58 EUR od 27. siječnja 2012.,
- 117,58 EUR od 27. siječnja 2012.,
- 117,58 EUR od 27. siječnja 2012.,
- 124,99 EUR od 30. ožujka 2012.,
- 124,99 EUR od 30. ožujka 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,

- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 123,91 EUR od 23. listopada 2012.,
- 125,59 EUR od 22. studenog 2012.,
- 125,59 EUR od 21. veljače 2013. i
- 117,92 EUR od 21. veljače 2013.

do isplate, skupa sa zateznim kamatama koje se obračunavaju u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015.g., a od 1.kolovoza 2015.godine do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12. 2022.g. koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023.g., a od 1.siječnja 2024.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tužene prema tužiteljici u iznosu od 544,05 EUR.

III. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu 1.898,17 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama od 29. svibnja 2026. koje se na navedeni iznos obračunavaju po kamatnoj stopi koja se na ostale odnose određuje za svako polugodište primjenom referentne stope uvećane za tri posto, i u kojima se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.1. Tužiteljica je 11. lipnja 2019. podnijela ovom sudu tužbu u kojoj tvrdi da je sa tuženicom 15. prosinca 2005. sklopila ugovor o kreditu broj 2402006 1031262160/51404627-5102766432, temeljem kojeg joj je tuženica isplatila iznos od 37.992,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženice važećem na dan isplate kredita, uz obvezu vraćanja istog u jednakim mjesečnim anuitetima obračunatim uz promjenjivu kamatnu stopu, a koja se određuje odlukom tuženice. Obzirom je u kolektivnom sporu koji je pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pokrenula udruga za zaštitu potrošača, između ostalog i protiv ovdje tuženice, u predmetu poslovni broj P-1401/12 pravomoćno utvrđeno da su ništetnom odredbom o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, kao što je ugovorena u predmetnom ugovoru o kreditu, povrijeđena prava i interesi potrošača, te da su banke povrijedile interese

potrošača sklapanjem ugovor o kreditu koristeći se nepoštenom i ništetnom odredbom jer su ugovorile primjenu valutne klauzule bez da su o istoj prethodno potpuno informirale potrošače, zahtijeva da joj tuženica isplati iznos preplate kredita zbog primjene navedenih ništetnih odredbi ugovora o kreditu, prema konačno postavljenom zahtjevu, u iznosu od 24.540,41 kuna sa zateznom kamatom tekućom o dana uplate do isplate.

1.2. Tužiteljica tijekom postupka tvrdi da je prorogacijska klauzula u predmetnom ugovoru nepoštena odredba ugovora, time i ništetna, obzirom se o toj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a ista je unaprijed formulirana od strane tuženika u ovom tipskom ugovoru. Ukazuje da ista odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka jer zahtijeva da tužiteljica kao potrošač putuje 500 km iz mjesta prebivališta u mjesto sjedišta banke, što bi joj uzrokovalo znatne financijske troškove i znatan utrošak vremena. Smatra da je prigovor zastare neosnovan obzirom na pokrenuti kolektivni spor, a ukazuje da isti ima direktan učinak u ovom postupku. U odnosu na istaknuti prigovor prebijanja, ukazuje da tuženica nema pravo na zakonsku zateznu kamatu za iznose koji su manje plaćeni jer je nepošteni stjecatelj, a svakako predlaže da se pri obračunu potraživanja primjene pravila o uračunavanju. Ističe prigovor zastare potraživanja tuženice.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženica prigovara mjesnoj nadležnosti ovog suda jer da je predmetnim ugovorom o kreditu ugovorena nadležnost suda u sjedištu banke. Smatra da je tužba nepotpuna jer nisu određeni pojedinačni iznosi i periodi isplate, pa smatra da je tužbu potrebno dopuniti, podredno odbaciti. Ističe prigovor zastare smatrajući da zahtjev tužiteljice predstavlja naknadu štete koja kao takva zastarijeva u roku od 3 godine od plaćanja tužiteljice. Smatra da su pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu nezakonite i nepravilne, a da se u tom postupku samo ocjenjivalo okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi (reklame i oglasi), a ne fazi pojedinačnih pregovora. Tvrdi da je ona tužiteljicu, kao i sve potrošače, upozorila i informirala o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, da su sve kasnije izmjene ovisile isključivo o tržištu te da ona nije zbog primjene istih ostvarila ekstra profit. Ukazuje da je tužiteljica imala pravo na raskid ugovora nakon obavijesti o promjeni kamatne stope, a da su sva potraživanja po predmetnom ugovoru jasno odrediva temeljem samog ugovora. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i naložiti tužiteljici da joj nadoknadi trošak postupka.

2.2. Tuženica tijekom postupka ističe prigovor radi prijeboja s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta i to prema konačno postavljenom zahtjevu u iznosu od 544,05 EUR (ranije 4.099,15 kuna), a prema uplatama kada je tečaj bio niži od početnog primijenjenog tečaja, sa zateznim kamatama tekućim od dana uplate manjeg anuiteta kredita.

3. U predmetu je dana 20. siječnja 2022. pod poslovnim brojem P-872/2019 donesena presuda kojom je prihvaćen tužbeni zahtjev tužiteljice, a koja je ukinuta odlukom Županijskog suda u Sisku posl. br. GŽ. 211/2022-3 od 4. rujna 2025. te je predmet vraćen na ponovni postupak ovom sudu jer u postupku koji je prethodio nisu izvedeni dokazi saslušanjem tužiteljice kao stranke, te predloženih svjedoka Danice Kozica i Ane Matijević, zaposlenica tuženika, a na provođenju kojih dokaza je inzistirao tuženik.

4.1. Tijekom glavne rasprave pročitani su ugovor o kreditu, promet po kreditu, obavijest o novostima u utvrđivanju visine kamatne stope, opći uvjeti i brošure tuženice, provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji Jeleni Ćurlici, vještakinja je usmeno obrazložila svoj nalaz i mišljenje, te je saslušana tužiteljica kao stranka.

4.2. Nije proveden dokaz saslušanjem djelatnika tuženika jer je tuženik u međuvremenu odustao od predloženog dokaza.

5. U svom iskazu tužiteljica navodi da je ugovor sa tuženom sklopila 2005. i da su joj odobrena sredstva bila potrebna za kupnju automobila za osobne potrebe. U to vrijeme krediti u CHF-u su bili promovirani i propagirani kao najpovoljnija opcija. Kada su joj u banci sugerirali upravo takav kredit nije sumnjala u te navode, odnosno imala je povjerenja u banku kao instituciju i u njihovu poslovnu etiku, te nije mislila da bi joj bilo predloženo nešto što može biti štetno za nju. Ugovor je unaprijed sastavila banka, ona ga je pročitala i tada je smatrala da razumije ono što tamo piše. Sada shvaća da nije sve razumjela u mjeri u kojoj je trebala, a smatra to posljedicom činjenice da je objašnjenja koja je dobila u banci prihvatila kao mjerodavna. Načelno razumije što znače valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, ali misli da nije dobila jasne informacije i podatke o tome koliko promjena tih parametara može utjecati na ratu kredita ni kako se one događaju. Da je imala potrebne informacije o tome ne bi nikada sklopila ovakav ugovor. Radi istog razloga nije tražila daljnja pojašnjenja, jer zapravo nije bila svjesna koliko joj stvari nisu jasne. Ne zna precizno koliko joj je rata kredita porasla, zna samo da je porast bio znatan i da je bilo teško to podnijeti s obzirom na njena mjesečna primanja. Bilo joj je jasno da rata može rasti ali ne toliko koliko je na kraju rasla, ona je mislila da bi se radilo o manjim korekcijama iznosa u odnosu na početni otplatni plan. Prilikom ovjere javni bilježnik joj ništa nije pojašnjavao o odredbama ugovora niti njegovim učincima.

6. Ocjenom svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno čl. 8. Zakonom o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 57/11 i 25/13; dalje u tekstu ZPP), utvrđeno je da je tužbeni zahtjev, onakav kako je konačno postavljen, osnovan.

7. Predmet spora je isplata razlike anuiteta zajma (kredita) i to razlike stvarno plaćenih anuiteta kredita i anuiteta kredita koji su obračunati primjenom tečaja CHF-a koji je vrijedio na dan isplate kredita, te kamatne stope koja je izričito navedena u ugovoru o kreditu.

8. Nesporno je među strankama da su 15. prosinca 2005. sklopile ugovor o kreditu broj 2402006 1031262160/51404627-5102766432, da predmetni ugovor predstavlja potrošački kredit, da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu, da je kamatna stopa mijenjana tijekom otplate kredita, da je otplata glavnice kredita vezana uz tečaj CHF-a u odnosu na kunu, te da je tijekom otplate kredita tečaj CHF-a u odnosu na kunu mijenjan.

9. Sporna je među strankama valjanost ugovorne odredbe o nadležnosti suda, time nadležnost ovog suda, urednost i potpunost tužbe, je li se presuda donesena povodom kolektivne tužbe odnosi na konkretni ugovorni odnos stranaka je li ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi te primjeni valutne klauzule u predmetnom ugovoru o

kreditu ništetna, visina kamatne stopa koju bi tužitelj bio dužan plaćati po kreditu kroz otplatno razdoblje, visina potraživanja tužitelja, postojanje dospjelog potraživanja tuženice po istom ugovoru o kreditu, te zastara potraživanja, kao i da li je osnovan tužiteljičin prigovor radi prebijanja.

10.1. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti, ocjena je ovog suda da je odredba ugovora o kreditu po kojem je u slučaju spora nadležan sud u mjestu sjedišta banke ništetna.

10.2. Naime, čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, u nastavku teksta: ZZP) je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, čl. 82. ZZP-a izričito je, kao primjer opisane ništetnosti, navedena odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza ležao na trgovcu. Iz sadržaja samog ugovora o kreditu jasno proizlazi da je sadržaj ugovora unaprijed formuliran od strane tuženice, te da se inače radi o tekstu koji je opširan, na 4 stranice i pisan sitnim fontom bez proreda između stavaka pojedinog članka ugovora. Kada se navedeno dovede u vezu s činjenicom da je banka trgovac, a tužiteljica potrošač, ocjena je ovog suda da stranke nisu pojedinačno pregovarale o ovoj odredbi, dapače da je ista kao sporedna unesena u tekst ugovora i da tužiteljica kao potrošač uopće nije upozoren na značenje iste.

10.3. Sama odredba, suprotno stajalištu tuženice, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka jer podrazumijeva da tužiteljica, kao potrošač, "prati" tuženicu, kao osobi koja obavlja profesionalnu djelatnost, radi ostvarivanja svojih prava iako je za sklapanje samog ugovora očito tuženica ta koja je pratila potrošača u smislu mjesta sklapanja ugovora, pa pored činjenice da banka pruža uslugu putem podružnice u mjestu potrošača, po ocjeni ovog suda nema niti jednog objektivno opravdanog razloga zbog kojeg bi potrošač koji je ugovor o kreditu sklopio u mjestu prebivališta i to u poslovnicu tuženice, sada za ostvarivanje prava po istom ugovoru morao putovati u sjedište tuženice. Navedenom odredbom se potrošač kao slabija ugovorna strana stavlja u nepovoljni položaj jer isti u situaciji kada zahtjeva zaštitu svojih prava mora napustiti mjesto svog boravišta, time i svakodnevne poslovne i privatne obveze, putovati u sjedište tuženice udaljeno više stotina kilometara te se izlagati troškovima putovanja i smještaja u drugom gradu, što je obzirom na mjesto sklapanja ugovora i uloge stranaka protivno načelu savjesnosti i poštenja.

10.4. Pravilno tuženik ukazuje da je Zakonom o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 57/11 i 25/13; dalje u tekstu ZPP) za suđenje općemjesno nadležan sud na čijem području tuženik ima prebivalište, odnosno sjedište, no pri tome ne uzima u obzir da je čl. 59. ZPP-a određeno da je za

suđenje u sporovima protiv pravnih osoba koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, nadležan i na čijem se području nalazi ta jedinica. Kada se navedena odredba, koja je bila na snazi i u vrijeme ugovaranja nadležnosti, dovede u vezu s činjenicom da je tužiteljica ugovor potpisala i solemnizirala u mjestu svog prebivališta, očito je da isti ne bi pristala na istu odredbu da se o njoj pregovaralo i da je sama mogla utjecati na njen sadržaj, jer je potpuno nelogično da bi ugovor sklapala u mjestu svog prebivališta, a u slučaju spora putovala u mjesto sjedišta banke udaljeno više stotina kilometara.

10.5. Obzirom je navedena odredba nepoštена iz prethodno navedenih razloga, a kako je odredbom čl. 19.1 st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 09/15, 78/15, 102/15, 52/16) jasno propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište, ocjena je ovog suda je upravo ovaj sud nadležan za suđenje u ovoj pravnoj stvari po tužbi tužitelja koja je podnesena nakon stupanja na snagu istog zakona.

11. U odnosu na prigovor tuženice da je tužba nepotpuna jer tužiteljica nije u istoj odredila visinu pojedinačne tražbine, ukazuje se da je tužiteljica u tužbi jasno i potpuno odredila visinu glavnog potraživanja, dok sporedno potraživanje zateznih kamata, iako u tužbi nije određeno po visini i tijeku, ne čini tužbu nepodobnom za raspravljanje. Obzirom je tuženica osporavala i samu visinu glavnice potraživanja, za utvrđivanje visine glavnice i zateznih kamata je bilo nužno provesti predloženo financijsko vještačenje, ocjenjeno je neekonomičnim i nesvrhovitim pozivati tužiteljicu na dopunu tužbe prije provođenja istog. Tužiteljica je odmah po primitku nalaza i mišljenja vještaka odredila visinu glavnice i sporednih potraživanja, čime je tužba potpuna u pogledu svih zahtjeva.

12. Čitanjem predmetnog ugovora o kreditu, utvrđeno je da je isti sklopljen 15. prosinca 2005. između tužiteljice i tuženice, da su istim ugovorile isplatu zajma i otplatu istog primjenom valutne klauzule na način da su plaćanja vezali uz tečaj CHF a u odnosu na kunu na dan plaćanja, sve uz primjenu promjenjive kamatne stope koja na dan sklapanja kredita iznosi 7,99 %, a koja se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu može mijenjati u skladu važećim odlukama banke.

13. Već iz sadržaja predmetnog ugovora, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužiteljice kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu i na ovdje tuženicu, a u kojem je pravomoćno odlučeno da su odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena promjena kamatne stope isključivo temeljem odluke banke te u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa se tužiteljica, sukladno čl. 502 c ZPP-a, ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku po kojem su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovoreno pravo banke da jednostranom odlukom, bez objektivnih parametara, izmijeni kamatnu stopu i primjeni na ovaj način ugovorenu valutnu klauzulu u CHF-a.

14. U navedenom kolektivnom sporu u kojem je tuženica bila stranka istog, također u ulozi tuženice, za ugovore koji su sklopljeni u isto vrijeme kada je sklopljen i ovdje predmetni kredit uz ugovaranje valutne klauzule u CHF- u i pravo banke da jednostranom odlukom bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnom je utvrđeno da su ništetne odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo u smislu odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, uz potpuno informiranje potrošača o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, pa kada se navedeno dovede u vezu sa sadržajem ovdje predmetnog ugovora o kreditu po kojem je ugovoreno da tuženica može visinu kamatne stope određivati jednostrano i to bez ugovaranja bilo kojeg objektivnog kriterija (parametra), uz ugovaranje obveze tužitelja da istu bezuvjetno prihvati, te činjenicom da je tužitelj tijekom otplate kredita zbog jednostranog povećanja kamatne stope i primjene valutne klauzule otplaćivao anuitete koji su znatno uvećani u odnosu na početne anuitete, zaključuje se da je tuženica kao trgovac očito nametnuo potrošaču citiranu odredbu ugovora kao "jača" strana ugovora jer time u biti ugovorio da cijenu svoje usluge može mijenjati po vlastitom nahođenju bez obveze da promjenu cijene veže za objektivne razloge i bez mogućnosti potrošača da istoj prigovori, čime je tužitelja kao potrošača doveo u znatno nepovoljniji položaj, dok je sasvim logično i životno da tužitelj kao potrošač, nestručna osoba, u odnosu na tuženicu kao osobu koja se profesionalno bavi financijama, bio potpuno nesvjestan rizika vezivanja otplate kredita uz valutu CHF, koja kao takva nije platežno sredstvo kojim je isti uobičajeno poslovao, dapače koja je kao valuta u vrijeme sklapanja ugovora bila potpuna novina u Republici Hrvatskoj.

15.1. Iz sadržaja ugovora o kreditu, kao tipskog ugovora uz primjenu Općih uvjeta poslovanja tuženice, jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čijim bi sadržaj potrošač mogao utjecati, već isključivo o ponudi koju je potrošač mogao ili ne prihvatiti u identičnom sadržaju, a navedeno stoga jer je potpuno nelogično da bi isti pristao da plati iznos koji ovisno o odluci banke i nepoznatom tečaju valute koja nije platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi pristao da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobio jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Logično je i životno da je potrošač svoju obvezu shvatio kao iznos koji je naveden da mora mjesečno plaćati u otplatnom razdoblju za iznos koji mu je isplaćen, a očito je da isti nije znao, mogao znati, a sigurno ne bi pristao da za dobiveni iznos plati višestruko uvećani iznos i to zbog odluke tuženika i znatnog povećanja valute CHF u odnosu na kunu, na koje nije mogao utjecati, a niti po logici stvari predvidjeti, čime je njegova imovina znatno umanjena, obveza znatno otežana, a tuženica kao stručna osoba – trgovac stekla znatno povećanje svoje imovine.

15.2. Tužiteljica je kao potrošač iz sadržaja ugovora mogla shvatiti, pa shodno tome i pristati, da se tijekom otplate kredita mijenja kamatna stopa jer je isto izričito navedeno i jasno iz odredbo o promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i da iznos anuiteta ovisi o tečaju CHF-a, no ista u trenutku sklapanja ugovora nije mogla znati raspon takvih promjena jer isti nije određen u ugovoru na način da bi se vezao za konkretne objektivne parametre, niti je tuženica o tome pri sklapanja ugovora jasno informirala tužiteljicu. Tužiteljica je kao prosječni potrošač mogla pretpostaviti da bi zbog valutne klauzule i

promjene kamatne stope anuitet mogao rasti ili padati u neznatnim postotcima, no ista zasigurno, na temelju predmetnog ugovora, nije znala niti je mogla znati, da bi anuiteti kredita zbog navedenih odredbi mogli biti i dvostruko veći, pa da bi valjano, time informirano i svjesno, pristala da s vremenom otplaćuje znatno veću cijenu zajma od prvotno ugovorene cijene, a isto isključivo na temelju jednostrane odluke banke na koju ona ne može utjecati.

16. Obzirom je tuženica nesporno na temelju ništetnih odredbi primila uplate po otplati kredita, isti je u obvezi vratiti sve što je primila primjenom prethodno navedenih ništetnih ugovornih odredbi.

17. Jedine odredbe ugovora o kreditu koje su kao takve jasne i razumljive te odmah određene i primijenjene u smislu kamatne stope i iznosa glavnice tražbine/duga, po ocjeni ovog suda su kamatna stopa od 7,99 % godišnje, kao stopi koja je jedina jasno određena i ugovorena cijena danog zajma, te iznos glavnice koji je primijenjen kod isplate kredita u smislu iznosa kredita koji je isplaćen tužitelju i na koji iznos je primijenjen tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate. To su parametri koji su bili jasni i potpuni i o kojima je tužiteljica kao potrošač jasno informirana jer se radi o konkretnim iznosima i parametrima, pa je slijedom navedenog, sudskoj vještakinji dan zadatak da izračuna iznos anuiteta kredita uz primjenu kamatne stope od 7,99 % godišnje kroz cijelo vrijeme otplate kredita i tečaj CHF u odnosu na kunu koji je vrijedio na dan isplate kredita.

18.1. Vještakinja je u svom nalazu i mišljenju usporedila uplate po predmetnom kreditu s iznosom anuiteta koji bi tužiteljica platila da je isti obračunat na način da je primijenjen tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita i kamatna stopa od 7,99 %, te je prikazala mjesečne razlike po istima, kako negativne (manje plaćene anuitete) tako i pozitivne anuitete (više plaćene anuitete). Pri tome se ukazuje da je ugovorni odnos cjelina i da tužiteljin zahtjev kojim traži da joj se vrati preplaćeni iznos kredita treba gledati kroz cijelo razdoblje otplate kredita, dakle kao razliku ukupno plaćenog i onog što je obračunato bez primjene ništetnih ugovornih odredbi, konkretno razlike koja uzima u obzir sve plaćene anuitete kredita, pa i anuitete koji su zbog manje kamate ili tečaja plaćani u manjem iznosu od anuiteta koji je računat primjenom tečaja na dan isplate kredita i ugovorene kamatne stope od 7,99 %. Radi navedenog, vještakinja je svom nalazu od najstarijih pojedinačnih pretplata anuiteta oduzela iznose manje plaćenih anuiteta, sukladno pravilima o uračunavanju obveza. Slijedom navedenog, nalaz vještakinje, a koji je sastavljen jasno i sukladno prethodno navedenom nalogu suda, te kojem stranke nisu prigovorile u smislu pravilnosti obračuna, u cijelosti je prihvaćen, kako glasi u točki I. izreke presude, a kako identično zahtjeva i tužiteljica. Saslušana na ročištu dana 9. prosinca 2020. vještakinja je u cijelosti ostala pri danom nalazu i mišljenju

19. Kao što je već navedeno, sporne ugovorne odredbe ugovora o kreditu kao i sam ugovorni odnos po ovom kreditu predstavljaju jedan pravni odnos, a potraživanja stranaka po istom predstavljaju cjelinu, pa kako je pri izračunu potraživanja tužiteljice po osnovi pretplate kredita već uračunat iznos manje plaćenih anuiteta, na način da iznos pretplate predstavlja razliku stvarno plaćenog anuiteta kredita i anuiteta kredita koji obračunat primjenom tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita i primjenom početno ugovorene kamatne stope, potraživanja stranaka su time prebijena, te

dosuđeni iznos u točki. I. izreke presude predstavlja razliku njihovih međusobnih potraživanja po kreditu.

20. Čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, u nastavku: ZOO) propisuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a st. 3. istog članka da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Nadalje, čl. 1115. ZOO-a propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

21. Ocjena je ovog suda da je tuženica od trenutka stjecanja, time trenutka uplate anuiteta koje je sama obračunala primjenom ništetnih odredbi ugovora znala ili morala znati da nema pravo na naplatu istih, pa je temeljem čl. 29. st. 1. i. 2. ZOO-a dužna platiti zatezne kamate na svaki pojedinačno preplaćeni iznos od idućeg dana od dana kada je iste primila. Zatezne kamate su sporedno potraživanje koje svoju osnovu i visinu temelji na činjenici da je određen iznos uplaćen bez osnove i to određenog datuma, pa tužiteljica ima pravo na iste kako je navedeno u izreci presude.

22.1. U odnosu na prigovor zastare potraživanja ocjena je ovog suda da postupak kolektivne zaštite prava potrošača predstavlja vjerovnikovu radnju poduzetu radi utvrđivanja i ostvarenja tražbine u smislu čl. 241. ZOO-a, to stoga što se radi o postupku koji je izričito reguliran odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, dalje u tekstu ZZP) kao jedno od sredstava za zaštitu potrošača od konkretnih postupanja trgovaca, i to u postupku u kojem pojedinačni potrošač ne mora sudjelovati, ali ima sva prava koja mu pripadaju kao potrošaču na kojeg se postupanje trgovca odnosi. Pri tome se ukazuje da u postupku kolektivne zaštite prava i interesa potrošača u konkretnom slučaju pojedinačni potrošači, za razliku od banaka-trgovaca, nisu niti bili stranke tog postupka niti se u istom odlučivalo o njihovim individualnim pravima u smislu konkretnog ugovora o kreditu ili pak prava na restituciju, a niti je isto smisao i cilj navedenog postupka. U ovom postupku je općenito utvrđeno da je praksa određenih trgovaca/banaka, u točno određenom razdoblju, u kojem su s potrošačima sklapali ugovore o kreditu uz primjenu jednostrano promjenjive kamatne stope i valutne klauzule – tečaja CHF-a u odnosu na kunu, bez prethodne informiranosti i pregovora s informiranom potrošačem, nepoštena i ništetna jer je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama potrošača, te je bankama naloženo da prestanu s takvom praksom i postupanjem.

22.2. Temeljem presude donesene u predmetnom kolektivnom ugovoru, banke su kao stranke postupka znale ili mogle znati, kao trgovci koji imaju i moraju imati evidenciju takvih ugovora o kreditu, koji su konkretni ugovori o kreditu ništetni, pa time i za obvezu vraćanje stečenog bez osnove, no potrošači kao osobe koje nisu individualno sudjelovale u postupku niti se u istom raspravljalo o valjanosti ugovora koje su one sklopile, nisu bile u istovjetnom položaju. Dapače, potrošač, u situaciji kada ga banka ne obavještava o ništenosti njegovog ugovora te i dalje naplaćuje kredit po istom, mora u svakom konkretnom slučaju tražiti individualnu sudsku zaštitu radi ostvarenja svojih individualnih prava. Konkretno, ništetnost odredbi njegovog ugovora o kreditu ocjenjuje

sud po njegovom zahtjevu u individualnoj parnici, pri tome utvrđujući je li se u konkretnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru koji je sadržajno i vremenskih bio predmet činjeničnih utvrđenja u postupku kolektivne zaštite prava i interesa potrošača, pa ovisno o istome i o pravu konkretnog potrošača na restituciju u vidu vraćanja iznosa koji je preplaćen zbog primjene ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

22.3. Sukladno općim načelima obveznog prava, te čl. 328. ZOO-a, pravo na isticanje ništenosti nikada ne prestaje, dok sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, izraženom na sjednici Građanskog odjela tog suda 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Obzirom tužiteljica u konkretnom slučaju tek u ovom postupku zahtjeva utvrđenje ništenosti konkretnih odredbi ugovora o kreditu, njen restitucijski zahtjev u trenutku podnošenja tužbe nije zastario.

23.1. Prigovor tužene radi prijeboja za iznos od 544,05 EUR nije osnovan.

23.2. Iako je vještakinja u nalazu i mišljenju izračunala tzv. negativne tečajne razlike u navedenom ukupnom iznosu za razdoblja kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja CHF, te je za taj iznos tužena konačno i istaknula prigovor u podnesku od 8. listopada 2021., sud nalazi da se potraživanje tužiteljice ne može prebiti za taj iznos. Naime, tužena nema pravo na naplatu svoje tražbine na temelju ništetne ugovorne odredbe, sve sukladno utvrđenjima iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača jer kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora (odredbe o valutnoj klauzuli) nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora.

23.3. Stoga, nije utvrđeno postojanje tražbine radi prebijanja od 544,05 EUR na strani tuženika, pa je odlučeno temeljem čl. 288.a ZPP-a i čl.333. st.3. ZPP-a, kao u toč. III izreke presude.

24.1. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

24.2. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim i zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te odredbe važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023 dalje u tekstu: Tarifa), i to za sastav tužbe 100 bodova (Tbr.7/1), zastupanje na ročištima od 5. studenog 2020., 9. prosinca 2021. i 9. travnja 2026. u iznosu od po 100 bodova (Tbr. 9.t.1.), te sastav podnesaka od 4. studenog 2020. i 5. prosinca 2021. (Tbr.8. t.1.) dakle ukupno 600 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife iznosi 1.200,00 EUR-a, na što je obračunat i pripadajući PDV, što ukupno iznosi 1.500,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak od 398,17 EUR koji je uplaćen kao predujam za trošak sudskog vještaka. Tužiteljici nije priznat zatražen

naknada na ime sudskih pristojbi na tužbu i presudu, to stoga jer je ona kao potrošač oslobođena plaćanja navedenih pristojbi.

24.3. Stoga je tužiteljici priznat iznos od 1.898,17 EUR te je naloženo tuženiku naknaditi isti, u roku od 15 dana. Na tako utvrđeni iznos troška tužiteljici su dosuđene zatezne kamate tekuće od donošenja presude pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. stavak 3. ZPP-a.

U Dubrovniku 29. svibnja 2026.

Sutkinja

Ana Poljanić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. punomoćnica tužitelja
2. punomoćnica tuženika

Broj zapisa: **9-30888-ba4fa**

Kontrolni broj: **0f117-7dda1-5f2e5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.